

S. M.

**Przyznanie nagrody imienia adw.
Stanisława Garlickiego za najlepszą
publikację z zakresu prawa
cywilnego**

Palestra 19/5-6(209-210), 79-80

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jan Palatyński

Dnia 13 stycznia 1975 r. zmarł adwokat Jan Palatyński.

Urodził się w 1904 r. w adwokackiej rodzinie. Studia prawnicze odbywał na Uniwersytecie Warszawskim, a po ich ukończeniu i odbyciu aplikacji sądowo-adwokackiej złożył egzamin adwokacki. Już we wczesnych latach praktyki adwokackiej dał się poznać jako szczególnie uzdolniony prawnik, który swoje zainteresowania skierował głównie na problemy prawa karnego.

Wojna i okupacja hitlerowska przerwała jego działalność zawodową. W tym najcięższym dla Polaków okresie Jan Palatyński był łącznikiem pomiędzy Radą Pomocy a tymi, którzy tej pomocy najbardziej potrzebowali.

Po wyzwoleniu podjął natychmiast obrończą pracę adwokacką, dając się poznać w szeregu głośnych wówczas procesów jako wybitny prawnik. Wszystkie Jego wystąpienia przed sądami nacechowane były rozumną i głęboką myślą prawniczą, unikał patosu i kwiecistości stylu. Jego przemówienia były zwarte, sformułowania celne, juretycznie bezbłędne i przez to przede wszystkim skuteczne. Zmarły posiadał niezwykłą zdolność szybkiej i trafnej oceny materiału sprawy; stąd też rozdziła się najbardziej prawidłowa i maksymalnie skuteczna koncepcja obrony.

Jan Palatyński był adwokatem wybitnym, człowiekiem niezwykle prawnym, zawsze gotowym do dzielenia się z innymi swoją wiedzą i doświadczeniem adwokackim. Nie odmawiał też nigdy pomocy i porady kolegom, którzy u niego tej pomocy szukali.

Jako wykładowca przekazywał swoje umiejętności młodszym kolegom-aplikantom, a jako ceniony autor wielu publikacji prawniczych zyskał sobie autorytet i uznanie.

Był człowiekiem o wielkim uroku osobistym. Cechował go niezwykle celny dowcip. Jego powiedzenia krążą do dziś wśród kolegów. A dzieje się tak dlatego, że w jego dowcipie była ironia i uśmiech, ale nie było żądła i kąśliwości. Dlatego też był powszechnie nie tylko ceniony, ale i lubiany przez środowisko prawnicze.

Jego śmierć wywołała powszechny żal i smutek oraz uczucie ciężkiej i niepowetowanej straty.

W głębokim smutku żegnali Go ci wszyscy, którzy Go znali i cenili.

Tym wspomnieniem żegnamy Go i my na zawsze.

PRZYJACIELE

NOTATKI

1.

Przyznanie nagrody imienia adw. Stanisława Garlickiego za najlepszą publikację z zakresu prawa cywilnego

Pragnąc uczcić w szczególnie trwałej formie pamięć zmarłego we wrześniu 1972 r. adw. Stanisława Garlickiego, wybitnego działacza samorządu adwokackiego i wytrawnego cywilisty, Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, na wniosek Rady Adwokackiej w Warszawie, uchwałą z dnia 27 września 1973 r. postanowiło usta-

nowić coroczną nagrodę imienia adw. Stanisława Garlickiego za najlepsze opracowanie z zakresu prawa cywilnego.

W powołanej uchwale Prezydium NRA ustaliło trzy kryteria przyznawania wspomnianej nagrody za najlepszą publikację z zakresu prawa cywilnego:

- 1) nagroda może być przyznawana jedynie autorowi publikacji będącemu adwokatem,
- 2) nagrodzone opracowanie powinno być ogłoszone w „Palestrze” lub wydane w formie książkowej,
- 3) wyróżnione opracowanie powinno mieć istotne znaczenie dla pracy w zawodzie adwokackim.

Przyznanie nagrody imienia Stanisława Garlickiego ma być dokonywane w I kwartale każdego roku za publikację ogłoszoną w minionym roku. Przyznanie nagrody po raz pierwszy miało nastąpić za pracę opublikowaną w okresie od 1.X.1973 r. do 31.XII.1974 r. Nagrodę w wysokości pięć tysięcy zł miała przyznawać — stosownie do powołanej uchwały Prezydium NRA — Komisja w składzie: prezes NRA, naczelny redaktor „Palestry” i kierownik Ośrodka Badawczego Adwokatury albo osoby przez nich delegowane.

Uchwałą Prezydium NRA z dnia 13 marca 1975 r. została powołana Komisja w składzie: adw. Karol Potrzobowski, członek NRA — jako przewodniczący oraz adw. Witold Bayer, kierownik Ośrodka Badawczego Adwokatury, i adw. Stefan Mizera, sekretarz „Palestry” — jako członkowie. Komisji tej powierzono realizację uchwały Prezydium NRA z dnia 27 września 1973 r. zgodnie z podanymi wyżej zasadami i przyznanie po raz pierwszy tak zaszczytnej nagrody.

Wspomniana Komisja na posiedzeniu w dniu 27 marca 1975 r. dokonała przeglądu wszystkich publikacji cywilistycznych ogłoszonych w okresie: październik 1973 r. — grudzień 1974 r., opracowanych przez adwokatów. W dorobku wydawniczym autorów-adwokatów w tym okresie znalazło się 21 pozycji ogłoszonych na łamach „Palestry” oraz 1 pozycja w edycji książkowej.

Komisja po wyczerpującej dyskusji postanowiła spośród poddanych ocenie publikacji przyznać po raz pierwszy zaszczytną nagrodę imienia adw. Stanisława Garlickiego adwokatowi drowi **Zdzisławowi Krzemińskiemu** za dzieło pt. „Postępowanie odrębne w sprawach małżeńskich”¹, jako za opracowanie mające istotne znaczenie dla pracy w zawodzie adwokackim.

Nagrodzone dzieło znane jest czytelnikom „Palestry” z recenzji doc. dra J. Lapierre'a ogłoszonej w nrze 4 „Palestry” z ub. roku. Druga recenzja tego opracowania, pióra adw. dra Dalki, jest zamieszczona w niniejszym numerze „Palestry”.

Nagrodzona monografia według oceny dra J. Lapierre'a stanowi pierwsze w polskiej literaturze prawniczej studium obejmujące postępowanie we wszystkich kategoriach spraw małżeńskich rozpoznawanych w trybie procesowym w postępowaniu odrębnym.

Przyznana po raz pierwszy nagroda im. Stanisława Garlickiego jest wyrazem uznania formalnie za jedno opracowanie cywilistyczne przydatne dla praktyki adwokackiej, w istocie jednak wieńczy w danym wypadku o wiele liczniejszy dorobek publicystyczny i naukowy adw. dra Zdzisława Krzemińskiego. Należy oczekiwać, że laureat nagrodzonej pracy nie raz jeszcze sięgnie po pióro i wzbogaci swój warsztat naukowy.

S.M.

¹ Z. Krzemiński: Postępowanie odrębne w sprawach małżeńskich, Wydawnictwo Pr. Wł. i C. Warszawa 1973, s. 195.